

93

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

EDITATĂ
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

93

Dragi cititori,

*Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile do, critice
cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.*

*Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantas-
tice” a revistei „Știință și tehnică”, Casa Scintei, Piața
I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.*

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE INAPOIAZA

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU IN CONSIDERAȚIE

Coperta desen: D. IONESCU

Rezumatul capitolelor precedente

În anul 3035 al erei noastre, din cosmos este pescuită o epavă. Cercetările întreprinse de profesorul Herescu și colaboratorii săi duc la uimitoarea concluzie că epava a fost cîndva etajul final al unei astronave pămîntene, care trebuie să fi naufragiat cu secole în urmă.

În epavă se descoperă jurnalul de bord al ziaristului Bob Kingstone, care, spre nenorocul lui, se afla în aeronavă tocmai cînd aceasta și-a început dramatica-i călătorie prin cosmos.

În jurnal se povestesc multe lucruri surprinzătoare. Aventurile prin care trece astronava lui Arthur Nielsen, și o dată cu ea și ziaristul Bob, sînt dintre cele mai zguduitoare.

Dar, dintre toate, cea mai teribilă este goana nebună a astronavei, cînd aceasta este urmărită de o torpilă aducătoare de moarte. Aeronava nu se mai poate salva decît mărindu-și viteza pînă aproape de viteza luminii, cînd torpila poate fi în cele din urmă distrusă. Dar Arthur și Giulio, șefii astronavei, trăiesc clipele cele mai grele din viața lor, căci viteza cu care astronava ajunge să zboare acum le răstoarnă toate planurile. Efectul vitezelor foarte mari influențează din plin și viața călătorilor de pe aeronavă.

În afară de ziaristul Bob (care habar n-are de cele petrecute), ceilalți membri ai echipajului acceptă cu greu să nu se mai întoarcă pe Pămînt, ci să-și continue aventuroasa lor călătorie, zburînd cu viteza aceea uluitoare.

În cele din urmă, Giulio se hotărăște să-l pună și pe prietenul său, Bob, la curent cu tot ce s-a întîmplat. Lucrul nu e de loc ușor cu atît mai mult cu cît Bob trebuie luat pe ocolite și făcut să înțeleagă pe deplin sensul celor întîmplate.

Giulio îi explică în cele din urmă lui Bob...

— N-ai greșit. Acum voi apăsa butonul care va comanda calendarului să ne indice data exactă pe care un om ar citi-o în clipa asta pe Pământ.

Pe ecran apăru o nouă dată.

— Citește, Bob!

— 29 octombrie 2009, orele 12! silabisii ziaristul. Ce?... Astea sînt scamatorii!... Doar n-au trecut pe Pământ 21 de ani de cînd am plecat!

Asistentul se uită o clipă la el compătimitor:

— Au trecut, dragul meu prieten! Tare mult regret, dar nu e vina noastră!

— Ei, haide, să fim serioși! Cine te poate crede?

— Sîntem cu toții siliși s-o credem!

— Sfinte Bavon! Văd că nu glumești de loc. Dar cum e posibil?

— A existat o pasăre care a fermecat astronava!

— O pasăre?!

— Da, Bob. Am și vorbit despre ea. O cheamă „viteza“!

— Viteza?! Dumnezeule! Sîntem chiar atît de bătrîni?

Sări din fotoliu și zărind o oglindă în apropierea telescoapelor se apropie în grabă să-și privească în ea chipul.

— Giulio! strigă el. Tu mă vezi mai bătrîn? Eu nu mă văd.

— Nici eu! răspuse asistentul oarecum înveselit. După cum nici tu nu mă vezi pe mine îmbătrînit cu 21 de ani. Ar trebui să arăt ca unul de 48 de ani. Or, nu prea se pare că am vîrsta asta.

— Ascultă, Giulio, calendarul tău spune adevărul? întrebă Bob neîncrezător. Oamenii de pe Pământ au serbat într-adevăr împlinirea anului 2000?

— Au serbat și împlinirea anului 2009! răspuse asistentul hotărît.

— Mă îngrozești! În vreme ce noi abia am viețuit pe astronavă ceva mai mult de un an, pe Pământ s-au scurs peste 21 de ani!? Fantastic!

— De ce fantastic, Bob?

— Cum de ce? Ce vom mai găsi noi pe Pământ cînd ne vom întoarce? Unde ne vor fi cunoscuții?

— Problema e dacă o să ne mai întoarcem!?

— Alta acum! Cum vorbești așa? Doar nu vezi că o să murim aici, în bezna asta înfiorătoare! Nici mormînt să n-avem? Să ne înghită neantul acesta îngrozitor? Nu vreau! E un coșmar tot ce-mi spui!

Ziaristul își scutură capul, voind parcă să alunge un vis urît. Dar Giulio nu-l slăbi:

— Tu nu vrei, dragă Bob. Alții însă au hotărît contrariul. Vom rămîne în principiu aici și vom merge cît ne vor ține puterile și viața!

— Sfinte Bavon! gemu de astă dată ziaristul copleșit. Viața mea s-a dus!... Pentru ca să obțin niște blestamate de informații! Iar acum să fiu sortit unei morți sinistre, departe de Pământ și într-un gol fără nume!... De ce, Giulio? Spune, de ce?

— Dragă Bob, răspuse asistentul apropiindu-se de ziarist. Nu trebuie să ieși totul în tragic. Speranța ridică pe om și-l face mai puternic. S-ar putea ca printr-o minune, adică printr-un excepțional concurs de împrejurări, să mai ajungem cîndva din nou pe Pământ... Haide, sus fruntea!

Pe ziarist, aventura tragică prin care trecuse astronava îl zguduă adînc. Într-un tîrziu, se întoarse spre Giulio cu fața mai senină :

— Dacă asta-i situația, n-am ce face. La urma urmei, îmi dau seama că e naiv să deznădăjduiesc. Adevărul e că n-am lăsat pe nimeni scump acolo, pe Pămînt. De altfel, de la o vreme, am început să îndrăgesc atît de mult această astronavă, încît am ajuns s-o consider ceva fără de care viața mea ar fi rămas incompletă. De Pămînt îmi pare rău că l-am pierdut. Nu mă simțeam rău nici acolo. Dar niciodată n-aș fi ajuns să înțeleg și să judec legile vieții așa cum am putut să fac aici, avînd în jurul meu numai spațiul nesfîrșit. Și cite aventuri și fenomene admirabile !

— Bob ! strigă asistentul bucuros. Ești cel mai simpatic astronaut ! Nici nu mă așteptam la asta ! Vino să te îmbrățișez ! Ești... formidabil !

— De loc ! îi întoarse vorba Bob, înveselit acum de-a binelea. Viața astronavei mi-a dat un mare curaj, dacă vrei, un curaj orb. Nu-mi pasă de nimic. În realitate, sînt fericit că eu, un profan, sînt printre oamenii care nu s-au înpăimîntat în fața efectului vitezei asupra timpului.

Ziaristul se opri un moment, apoi reluă :

— Giulio, vreau să te mai întreb ceva. Voi știți că astronava ar putea realiza viteze apropiate de viteza luminii ?

— Nici măcar n-am sperat vreodată ! Totul s-a petrecut pe neașteptate, fără voia și știința noastră.

Un timp tăcură amîndoi. Deodată Bob întrebă :

— Ați mai putea reveni la vechea viteză ?

— Chiar și revenim, Bob ! Mîine dimineață — adică azi de dimineață, căci am trecut de miezul nopții — astronava va zbura din nou cu viteza de 150.000 km/s.

Tăcerea se lăsă iarăși între ei. Într-un tîrziu, asistentul îl auzi pe Bob spunînd visător :

— Totul a fost, așadar, ca și cîntecul acelei păsări legendare !

Entuziasmul ziaristului șterse din mintea lui Giulio orice urmă de tristețe. Il privi pe Bob cu ochii plini de mulțumire.

Asistentul simțea acum o afecțiune și mai adîncă pentru acest Bob, care apăruse pe astronavă printr-o simplă întîmplare.

Acesta îl privi pe Giulio cu înțelegere :

— Și cînd mă gîndesc că ieri eram convins că v-ați îmbolnăvit de cine știe ce boală grea !

Asistentul rămase o clipă pe gînduri. Apoi își ridică ochii spre Bob și spuse :

— Sărmanul Karl ! A trebuit să lupte pe două fronturi. Pe de o parte cu propria-i teamă de necunoscut, pe de alta cu slăbiciunea Raymondei. A plîns femeia asta de credeam că o să-și piardă mințile. S-a consolată abia atunci cînd i s-a promis că în cele din urmă îl vom convinge pe profesor să renunțe la continuarea călătoriei și să ne întoarcem. Dar asta să nu i-o spui lui Arthur.

După un timp se auzi iarăși glasul lui Bob :

— Ei, și acum unde ne aflăm cu astronava ?

— Ah, am uitat să-ți spun că pe astronavă distanțele sînt exprimate de obicei în alte unități decît în kilometri. Se folosește anul-lumină, precum și multiplii și submultiplii lui. Poate ai auzit că un an-lumină este distanța pe care o străbate o rază de lumină în decurs de un an pămîntesc.

— Și cât face asta în kilometri?

— Un număr enorm! Se scrie cu unu în față și vreo treisprezece zerouri după el.

— Sfinte Bavon! Și noi la cîți ani-lumină sîntem?

— Astăzi dimineața, la orele 8, astronava se va afla la 13,5 ani-lumină de Pămînt. Și acum să mergem la culcare! Cred că-i cazul!

— Mie nu-mi prea vine să dorm, dar am să merg și eu în cabina mea, pentru a trece în fruntea filei de jurnal pe care o voi începe azi data adevărată de pe Pămînt. Să mi-o mai spui o dată.

Asistentul se îndreaptă iarăși spre calendarul automat și-l puse în funcțiune. După ce citi data, îl închise și reveni în fața lui Bob.

— Cît e? întrebă acesta.

— Anul 2010, luna aprilie, ziua 9. Asta, fiindcă astronava a mai zburat un timp cu viteza aceea uriașă.

23. SE SFĂRÎMĂ O STEA

— Giulio!... Hei, Giulio!... Nu te scoli?

Asistentul, trezit din somn de chemarea venită din difuzorul televizorului de legătură, sări din pat și privi în jurul său cu ochii cîrpiți de somn; desluși pe ecran figura lui Arthur.

— Sînt surprins, Giulio! Incepu profesorul zîmbind.

Asistentul, încă sub imperiul somnului, abia își mișcă buzele cu un:

— De ce?

— Știi cît e ceasul?

De astă dată se dezmeteci de-a binelea. Privi spre ceasul cabinei. Nu-i venea să creadă. Trecuse de 8. Arthur îi urmărea prin televizor toate mișcărilor.

— Ei, ai aflat cît e ceasul? mai întrebă profesorul rîzînd.

Tînărul astronaut nu mai așteptă vreo altă invitație. Răspunse în grabă:

— Mă spăl pe ochi, îmi pun hainele și sînt îndată în cabină!

— Nu te grăbi prea tare. Nu uita să ieși ceva și în gură, poate ți-e foame. Să știi că am început ocolul stelei...

— Am și ajuns? întrebă Giulio întorcîndu-se mirat spre televizor.

— Cu bine și la timp! răspunse Arthur satisfăcut.

*

În cabina de observații se găseau acum toți cei șase astronauți. Ziaristul încă nu știa de ce îl chemaseră și pe el. Deodată, vocea profesorului răsună cu putere:

— Giulio, preia comanda! Să ne apropiem mai mult de astru!

Asistentul ieși, iar Arthur se întoarse spre Bob:

— Bănuiești de ce ne-am adunat din nou aici?

— Habar n-am. Am fost surprins de invitația lui Karl. Tocmai îmi scriam cea mai interesantă parte din jurnal.

— Să nu-ți pară rău. O să ai acum ocazia să vezi lucruri și mai interesante.

Profesorul apăsă pe un buton, și oblonul exterior al astronavei alunecă la o parte, lăsînd dezvelit peretele transparent. Ziaristul nu mai privise de mult în afară. Și de astă dată, ochii săi fură fascinați de înfricoșătoarea frumusețe a negrei imensități presărate cu aștri luminoși. Privirile îi căzură deodată pe o stea mai apropiată, ce-i păru excepțional de strălucitoare.

Profesorul, văzându-l pe Bob impresionat, îl întrebă :

— Cum îți se pare, dragă prietene ?

— E o priveliște splendidă ! Un foc mareț într-o imensă mare de întineric !

Raymonde și Cristina se țineau strânse una lângă alta și priveau înfiorate spectacolul cosmic. După un timp se auzi comanda profesorului :

— Oprește, Giulio !

La puțin timp după aceasta, astronava încetă să se mai apropie de stea. Astrul rămânea mereu în dreapta, în timp ce astronava, într-o goană nebună, se învârtea în jurul lui, la o distanță de peste 300 miliarde de kilometri.

— Știi ce stea este ? întrebă Giulio, care intrase în clipa aceea.

— De unde ai vrea să știi ? răspunse ziaristul rîzînd.

— De altfel, nici nu se prea vede de pe Pămînt, continuă asistentul. Ca să ajungă de la ea și pînă la Pămînt, luminii îi trebuie 13,5 ani terestri.

Bob privea nemișcat văpaia aceea cerească, ce semăna cu un foc feeric într-o noapte adîncă. Deodată întrebă :

— Cum se numește minunea aceasta cosmică ?

— Este faimoasa stea Van Maanen ! îl informă asistentul.

— Van Maanen ! De ce i se spune așa ?

— Fiindcă cel care a descoperit-o de pe Pămînt purta acest nume.

— Nu uita să-i spui cum se numesc astfel de stele ! îi amintîi lui Giulio profesorul.

— Da ! Am uitat să-ți spun, dragă Bob, că stelele acestea care, în ciuda micimii lor, strălucesc atît de puternic, poartă numele de „pitice albe“.

— Nostimă denumire ! făcu Bob amuzat. Dar de ce strălucesc atît de tare ? Cînd am privit Pămîntul prin telescop nu mi s-a părut că ar avea strălucirea aceasta orbitoare.

— Intre Pămînt și steaua Van Maanen, răspunse Arthur, există o deosebire esențială. Pămîntul este un corp luminat de Soare, neavînd lumină proprie, în vreme ce steaua aceasta, ea însăși, emite lumină.

— În plus, ea este una dintre cele mai interesante ! adăugă asistentul.

— Prin ce anume este ea atît de interesantă ?

— Prin structura ei atomică.

— Ciudat, făcu grav Bob, de parcă ar fi înțeles ceva.

— Ai priceput ? îl iscodi profesorul.

— Nimic ! mărturisi rapid ziaristul.

— Cred însă că știi acest lucru : în univers, corpurile în stare normală sînt formate din atomi. Un atom are un nucleu central și un nor de electroni spre periferie. Steaua Van Maanen însă — ca și alte pitice albe — face excepție de la regula asta.

— Cum, ea nu-i formată din atomi ? întrebă surprins Bob.

— Într-un fel este. Dar ai puțină răbdare. Intre densitatea unui corp și constituția lui atomică există o legătură strînsă. Cu cît atomii unei substanțe sînt mai apropiați unii de alții, cu atît densitatea acesteia este mai mare. Dacă electronii atomilor din această substanță lipsesc, atunci rămîn numai nucleeele atomice formate din protoni și neutroni. Rămase singure, nucleeele se pot apropia enorm de mult, și atunci densitatea substanței respective crește, putînd atinge cifre

uriae. Steaua Van Maanen este formată, în cea mai mare parte, numai din nuclee atomice de hidrogen, calciu și alte elemente chimice. Din cauza constituției sale, un degetar de substanță din steaua Van Maanen ar cântări pe Pământ nu mai puțin de 10 tone!

— 10 tone! exclamă Bob uluit. Un simplu degetar!? Cum e posibil?

— Foarte bine! Dacă am putea așeza într-un degetar numai nuclee atomice, lipite strins unele de altele, atunci degetarul ar cântări ceva mai mult de 100.000 de tone!

— Sfinte Bavon! 100.000 de tone, un degetar de materie nucleară?! Dar atunci de ce nu este tot atât de densă și materia din steaua Van Maanen?

— Fiindcă nucleele atomice, din cauza unor forțe de respingere ce se nasc între ele, nu se pot apropia oricât de mult unele de altele, ci păstrează între ele o anumită distanță, un gol, dacă vrei. De aceea, densitatea e mai mică decât cea limită. Și să știi că cea mai mare parte a materiei din univers se găsește în această stare simplă la mare temperatură și presiune.

— Nu putem să ne apropiem mai mult de stea? mai întrebă ziaristul.

— Ar fi riscant! răspunse profesorul. La suprafața stelei am da de o temperatură de aproape 7.000^o Celsius: o temperatură mai mare decât aceea de la suprafața Soarelui nostru. Astronava s-ar volatiliza într-o clipită!

— Dar cum se naște temperatura asta enormă? reluă Bob.

— Ești cam în vervă cu întrebările, dragă Bob! interveni asistentul. La fel ca în alte astre, în corpul stelei Van Maanen se petrec reacții nucleare care produc o căldură uriașă. De aceea e atât de ridicată temperatura de la suprafața sa. Ca să-ți dau o imagine apropiată, aș putea asemui stelele cu niște gigantice reactoare nucleare.

Cu răbdare, profesorul luă din nou cuvântul pentru a lărgi cunoștințele proaspătului lor student în astrofizică:

— Dragă Bob, știi acum destule despre această stea pe care o admiră uneori prin telescoape și pămîntenii. Nu de mult, dacă ne referim la timpul nostru propriu, astronava a suferit o grea pierdere în momentul în care încercam să scăpăm de fluxul acela grozav de raze cosmice. Îți amintești: pierderea etajului final. Pare-se că atunci Cristina ți-a spus, printre altele, ce fenomen ceresc s-a petrecut pentru a da naștere celui flux ucigător. Cred că n-ai uitat...

Bob încercă să-și aducă aminte. Văzînd că nu reușește, ridică din umeri și spuse:

— Nu-mi pot aminti, știi doar că nu mă pricep!

— Am să-ți spun eu, Cristina ți-a vorbit despre explozia unei stele...

— Ah! Mi-am adus aminte, sări Bob însuflețit. Fenomenul se numea novă. Cristina îmi spunea că apar cam 30 pe an.

— Exact! spuse Arthur rîzînd. Cu mici stimulente ai o memorie bună, de adevărat reporter!

Bob nu luă în seamă laudele profesorului și adăugă:

— Ce legătură există însă între steaua Van Maanen, în jurul căreia ne învîrtim acum, și o novă?

Asistentul se uită la Arthur, care îi făcu cu ochiul:

— Uite, Bob, zise Giulio. Aici e aici. Ne-am propus să verificăm

niște ipoteze științifice folosindu-ne de această stea care se pretează cel mai bine scopului urmărit.

— Să vă folosiți de stea?! exclamă uimit ziaristul. Asta ce mai înseamnă?

— Da. Tocmai de stea ne vom folosi! Fijnd primul popas cosmic pe care-l facem, am vrea să-l folosim cum se cuvine. Iți spun pe scurt despre ce-i vorba. Ne-au mai rămas pe astronavă cîteva proiectile teleghidate, cu încărcătură de explozibil mezonice¹. După cum am provocat o explozie pe Pluton, vrem s-o repetăm și aici.

— O explozie! Vreți să distrugeți steaua?

— Ne poate oprî cineva? intră în vorbă și profesorul. S-o distrugem dacă astfel vom izbuti să verificăm puterea omului asupra naturii.

— Sfinte Bavon! Ați înnebunit de-a binelea! Ce anume vreți să verificați?!

— Vrem să probăm o anumită ipoteză, răspunse Giulio. Pînă acum, omul n-a dat încă peste adevărata cauză a producerii novelor și a supernovelor.

— Supernove! Există explozii și mai mari decît novele?! se minună ziaristul.

— Există! În scurtă vreme, ele produc dintr-o stea veche una nouă cu o strălucire de zeci de milioane de ori mai mare decît aceea a Soarelui. Astfel de fenomene sînt rare în galaxia noastră și apar cam o dată la 400 de ani. De aceea, omul n-a putut să le studieze prea bine. În același timp, se crede că se produce și un flux uriaș de raze cosmice — adică nuclee atomice și protoni liberi care se împrăștie prin univers. Astfel de raze cosmice ajung și pe Pămînt, unde provoacă transformări în nucleele atomice din atmosferă, dînd naștere altor particule, numite mezoni. Trebuie să mai știi că întregul sistem solar pare să se fi născut cu prilejul apariției unei supernove. Soarele și planetele sînt resturile unei stele din apropierea acelei supernove.

Ziaristul nu mai știa ce să spună. Oamenii aceștia îl înfricoșau prin gîndurile lor atît de îndrăznețe.

— Acum sper că te-ai lămurit pe deplin! încheie profesorul.

— Sînt uluit, nu lămurit! răspunse Bob. Mă întreb ce vor spune pămîntenii cînd vor vedea că în locul stelei Van Maanen izbucnește o supernovă?

— Pămîntenii!? Să spună ce le-o plăcea! răspunse profesorul cu răceală.

Ceilalți priveau la profesor; lor, amintirea Pămîntului nu li se stinsese din mînte. Dacă pe Bob amintirile nu-l tulburau atîta, încîntîndu-l mai mult aventura prezentă, pe ceilalți unele cuvinte îi răscoleau adînc. Se lăsă o clipă de tăcere.

— Giulio! se auzi glasul profesorului. E totul pregătit?

— Absolut totul!

— Atunci să începem! Inchideți oblonul. Puneți-vă ochelarii de protecție! Ceilalți sînt rugați să admire priveliștea în liniște, fie prin telescop, fie prin oblon, cînd acesta va fi apoi deschis.

— Pentru ce viteză să le dau programul? întrebă asistentul rîdîndu-se.

— Maximă! Punctele de explozie să fie pe ecuatorul stelei.

¹ Proiectilele mezonice sînt folosite de Nielsen cu scopul de a produce așa-zisa reacție nucleară de evaporare, adică transformarea totală a masei unei stele în energie și particule elementare.

— Bine!

Cu aceasta, asistentul ieși îndreptîndu-se spre cabina de navigație.

— Ce-au discutat? se interesă Bob. N-am prea înțeles.

Cristina zîmbi și-i răspunse:

— Giulio l-a întrebat pe Arthur ce viteză trebuie să atingă proiectilele înainte de a lovi steaua. I-a răspuns: maximă, ceea ce înseamnă 299.997 km/s. Acesta e de fapt plafonul vitezei pentru teleghidatele cele mai moderne. Acum ai înțeles?

Ziaristul aprobă printr-o înclinare a capului, dar nu se lăsă:

— Dar ce va fi explozia asta: o novă sau o supernovă?

— Ne așteptăm la o supernovă! Știi, dacă explozia reușește, adică în cazul că nucleele atomice care compun materia stelei intră în reacție instantanee de evaporare, atunci va fi o supernovă.

Bob se mulțumi cu atât. În aceeași clipă, în difuzorul televizorului de legătură, răsună vocea lui Giulio:

— Gata!

Privirile futurora se fixară pe ecranul telescopului. Din corpul astronavei se desprinseseră, una după alta, cinci rachete. Erau ghidate de pe aeronavă prin unde radio și se autoaccelerau printr-un sistem analog cu acela al astronavei.

Ajunse în apropierea imediată a stelei, proiectilele o ocoliră și se îndreptară în direcții diferite.

— Ce mai e și asta? întrebă ziaristul nedumerit. Proiectilele se îndepărtează de stea!

Doctorul se bucură de întrebarea lui Bob, fiindcă nici el nu prea înțelegea manevra.

— Proiectilele, răspunse profesorul, pentru a nu fi topite de uriașa temperatură de la suprafața astrului, înainte să fi atins viteza maximă cu care vor intra în corpul stelei, au fost deviate prin comandă radio și îndreptate în direcții deosebite. Se vor întoarce spre stea abia cînd vor atinge viteza maximă.

— Fugim! se auzi din nou glasul asistentului.

— Da! încuviință Arthur.

Astronava, ca o săgeată, își îndreptă trupul spre stînga și începu să se îndepărteze de steaua Van Maanen.

— Unde mergem? strigă ziaristul nemulțumit.

— Vrei să rămîi aici? întrebă profesorul zîmbind. Nu te sfătuiesc!

— De ce! Am pieri?

— Cam așa! După ce se va produce explozia, fluxul uriaș de electroni, protoni și alte schije nucleare vor da năvală prin împrejurimi. Din aeronavă n-ar mai rămîne nici urma ei. Mai tîrziu, materia rezultată din explozie se va regrupa în alte formații stelare sau se va îndrepta spre alte stele sub formă de raze cosmice. Dar acum...

În aceeași clipă, glasul lui Giulio îl întrerupse pe profesor.

— Proiectilele se apropie de stea!

Cu inimile strînse de emoție, cele șase ființe omenești de pe aeronavă așteptau să se producă acea faimoasă explozie cosmică, pe care pînă atunci numai natura cu puterea ei nemărginită fusese în stare s-o facă.

— Gata! anunță asistentul.

— Nu se vede nimic! strigă ziaristul privind încordat în telescop. Văd tot vechea stea.

— Ești un limbut incorigibil! îl certă Raymonde exasperată. Se

vede că ai uitat faptul că Giulio urmărește drumul proiectilelor nu cu privirile libere, ci cu ajutorul undelor. El ne-a anunțat clipa prevăzută prin calcul când trebuia să se producă explozia. Imediat o să ne ajungă și razele de lumină, care ne vor aduce vestea celor petrecute...

— Facem un ocol în spirală! anunță asistentul. Sîntem acum la 350 miliarde km și ne îndepărtăm.

— Bine, Giulio! Putem să descriem spirala.

Astronava o luă din nou spre dreapta. Deodată, în ciuda ochelarelor, cu toții fură orbiți. O lumină orbitoare năvăli în telescop. Ziaristul se sperie îngrozitor. Ceilalți nu mai puțin, în afară de profesor.

— Ce s-a întîmplat? urlă Bob frecîndu-și ochii de durere.

— Supernova, Bob! îi strigă asistentul prin difuzor.

În locul stelei Van Maanen apăruse o masă imensă de foc, ce strălucea de milioane de ori mai intens decît Soarele. Nimeni nu se mai putea întoarce cu privirile spre fosta stea Van Maanen, cu toate că telescopul nu transmitea încă toată strălucirea reală.

— Nu priviți! strigă profesorul.

Apăsase pe butonul care acționa oblonul exterior. O lumină fantastică năvăli în încăpere. Arthur, cu ochii închiși, apăsă pe o altă manetă. Peste peretele transparent începu să alunece, ieșind din învelișul astronavei, o perdea din material plastic colorat în negru. Cînd peretele transparent fu în întregime acoperit de perdea, profesorul strigă:

— Priviți acum în voie!

Toți își întoarseră capetele și deschiseră ochii cu teamă. Prin plasticul negru străbătea încă o lumină foarte vie. Undeva, departe, explozia făcea ravagii. Iată ce făcuse omul! Steaua Van Maanen se evaporase ca o picătură de apă, și acum, valuri uriașe de materie nucleară se aruncau cu furie în cosmos, începînd o goană furibundă în toate direcțiile.

Într-un târziu, se auzi vocea copleșită a Raymondei:

— Numai vedeniile apocaliptice seamănă cu asta!

Ziaristul nici nu mai știa dacă e vis sau realitate ceea ce vedea. În clipa cînd tocmai voia să întrebe ceva răsună glasul asistentului:

— Fluxul razelor cosmice a crescut de 15 ori! Masa supernovei se extinde cu o viteză de 6.000 km/s. Ne îndepărtăm! Am redat astronavei comanda automată.

Corpul uriaș al astronavei se avîntă din nou în larg. Supernova rămase în urmă. Deodată, cei din cabina de observație își simțiră trupurile degradificate, iar o clipă după aceea o greutate uriașă îi împinse înapoi.

— Ce s-a întîmplat, Giulio? strigă profesorul neliniștit, încercînd să evite ciocnirea cu peretele cabinei.

Asistentul nu-i răspunde nimic. Greutatea însă începu curînd să dispară, treptat, pînă cînd totul reintră în normal. Toți se priveau nedumeriți. Tocmai atunci intră și Giulio.

— Nu vă speriați! rîse el. Cînd a preluat comanda automată, astronava a prevăzut că blocul de corpuri cosmice depășește limita permisă și, în consecință, a accelerat brusc, atîngînd viteza de 155.000 km/s. Dacă nu interveneam la timp, accelerarea ar fi continuat.

— Și ce-ai făcut? îl întrebă profesorul.

— Am programat mașinile de navigație să accelereze nu brusc, ci treptat pînă vom atinge 200.000 km/s!

Profesorul răsuflă ușurat. Gîndurile i se întoarseră la explozie.

— Ei, Giulio, zise el, rezultatul? Cum stăm?

— Ipotezele sînt verificate! Aparatele de bord mi-au arătat, în sfîrșit, că supernovele sînt explozii cosmice de evaporare, iar ceea ce mai rămîne din ele sînt protonii și fragmentele fostelor nuclee atomice care au compus înainte masa stelei. De aici provin și razele cosmice: din stelele acestea care se volatilizează.

— Atunci să ne felicităm! se bucură nespus de mult Karl. Am realizat cea mai frumoasă experiență din istoria științei.

— Mai mult decît atît! interveni Arthur pe un ton de stăpînită mîndrie. Ceea ce am înfăptuit noi astăzi dovedește în mod clar că puterea omenească este atît de mare, încît a ajuns să creeze nebuloase, să provoace fenomene cerești, pe care superstiția le atribuie unor forțe supranaturale. Acum putem spune cu toată certitudinea că, bazîndu-ne pe legile care guvernează universul, noi am realizat o adevărată geneză. În decursul vremilor viitoare, din supernova noastră poate răsări un sistem solar!...

Un sentiment de nemărginită mîndrie cuprinse inimile tuturor. Pînă și Raymonde se simțea transfigurată.

— Vezi, Raymonde? îi șopti la ureche soțul ei. Ziceai că nu ne poate oferi nimic golul cosmic!

— Greșești! îi răspunse ea tot în șoaptă. Pustiul acesta încă nu ne-a oferit nimic. Ceea ce vedem acum l-am smuls-o noi, fără voia lui!

Ziaristul uitase cu desăvîrșire de sine. Inima îi era plină de o mulțumire nemaîncercată. Era o clipă în care mina omului reușea să dea naștere unuia dintre cele mai grandioase fenomene din univers...

24. GOANA CALENDARULUI

Viața pe astronavă își recăpătă, curînd, ritmul ei din vremuri bune.

Steaua Van Maanen nu mai exista. Puterea omului o ajunsese și pe ea, transformînd-o într-un nor imens, de milioane de ori mai strălucitor decît Soarele. Norul acela era o supernovă. Astronava se îndepărta acum, într-o goană nestăvilită, pentru ca efectele uriașei explozii cosmice să n-o ajungă. Prin telescoape, viețuitorii astronavei mai priveau din cînd în cînd în urmă insula strălucitoare ce apăruse în locul vechii „pitice albe”.

Doctorul, care era mai potolît decît ceilalți, arăta acum o exuberanță neobișnuită. Soția lui își pierduse mîhnirea, ceea ce îl bucura nespus. Ba mai mult, chiar și Raymonde fusese prinsă în valul entuziasmului general.

Intr-una din zilele următoare, ziaristul se afla în biblioteca astronavei. Ca întotdeauna, avea cu el file multe de hîrtie și nelipsitul său stilou. Se gîndea să înceapă depănarea firului amintirilor din viața navei. Tocmai era gata să scrie primul cuvînt, cînd un apel prin televizor îl făcu să se întoarcă spre aparat: era Giulio.

— Un nou eveniment? întrebă Bob rîzînd.

— Nu! se veselî asistentul. Vino să vezi altceva.

— Ce?

— Ei, haide, nu mai întreba! Sînt sigur că te interesează!

— Bine. Vin imediat!

✽

Ajunș în cabina de navigație, ziaristul îl găsi pe Giulio singur.
— Am sosit! spuse Bob închizînd ușa și rotindu-și privirile prin cabină.

— Îmi pare bine! îi răspunse Giulio bucuros. Ia loc lângă mine! Mi-am amîntit că doreai, încă de mult, să vezi ceva. Am posibilitatea să-ți arăt acum.

Curios, Bob se așază lângă asistent. Uitase cu desăvîrșire ce a putut să-l roage pe Giulio. Acesta însă nu-i mai dădu nici o lămurire, ci apăsă un buton... și peretele transparent se dezveli din nou.

— Pentru a putea privi și cu ochii liberi! zîmbi asistentul. Ei, și acum să-ți spun despre ce-i vorba. În timp ce eu voi pune în funcțiune motoarele de accelerare, tu ai să privești fie în afară, dacă te interesează, fie ecranul calendarului.

Ziaristul făcu ochi mari de surprindere. Privi la data pe care o arăta calendarul.

— Accelerăm!? exclamă cu însuflețire Bob.

Asistentul se întoarse spre el și îi zîmbi în semn de aprobare.

Motoarele, la comanda mașinilor electronice de navigație, începură accelerarea. Vitezometrul încă nu arăta vreo schimbare a vitezei.

Deodată acul indicator sări cu o diviziune, arătînd că viteza începuse să crească. Accelerarea era suportabilă, astfel că nu cerea intrarea în cabinele de antiforță. După un timp, Bob strigă uimit:

— Calendarul a înnebunit. Cifrele zilelor se schimbă, încît nu le mai pot urmări goana.

— Mai așteaptă puțin! îi răspunse asistentul rîzînd.

Ziaristul își aruncă ochii pe ceas. Arăta orele 17 și 10 minute. Însă calendarul îl exaspera. Privi și în exterior. O stea îndepărtată i se păru că își schimbă treptat culoarea.

— Ce-i cu steaua aceea? întrebă el nedumerit.

— Totdeauna se întîmplă așa cînd te îndepărtezi cu o viteză foarte mare de ceva strălucitor. Este un efect pe care îl datorăm vitezei!

Deodată ziaristul se ridică de pe scaun foarte uimit:

— Încă o jumătate de an! strigă el.

După ceasul său trecuseră doar 45 de minute. În aceeași clipă, Giulio manevră ceva la tabloul de comandă. Accelerarea încetă îndată.

— Acum vino și vezi! îl chemă el pe ziarist.

Acesta se apropie cu teamă.

— Privește vitezometrul! îl îndemnă Giulio.

Bob se aplecă să vadă cifrele mai bine. Ochii începură să-i strălucească și, emoționat, se întoarse spre asistent:

— Iar ne jucăm cu timpul?!

— Da, Bob! Te încîntă?

— Și parcă nici nu s-a schimbat nimic! își continuă Bob firul gîndurilor. Zburăm cu 299.999 km/s și nu simțim nimic deosebit!

— În schimb, „simt“ aparatele! zîmbi asistentul. Vezi doar că datele calendaristice corespunzătoare Pămîntului se schimbă vertiginos.

Bob se apropie în grabă de calendar.

— Nu-ți vine a crede! strigă el uluit. Aici pe aeronavă trec ore, în timp ce pe Pămînt se scurg ani. Fiecare oră — un an pămîntean! Și noi rămînem aproape neschimbați!

Giulio îl privea rîzînd. Ziaristul, entuziasmat, vorbea mai mult pentru sine, apoi întrebă brusc:

— Spune-mi, Giulio, cît am putea merge așa?

— Teoretic, pînă cînd viața noastră s-ar sfîrși. Dar există și termenul celălalt pentru astronaut, al scurgerii încete a aerului dinăuntru în vidul cosmic. Pierderea aceasta a aerului e fatală, deși este extrem de lentă. Astronava zboară acum fără să mai chelluiască energie, în virtutea inerției. Nu mai consumăm decît energia necesară aparatelor de bord și iluminatului interior.

— Și atunci, cît am ajunge să zburăm?

— Dacă am socoti că mai avem de trăit 40 de ani, cu totul am avea la dispoziție aproape 350.000 de ore. Fiecare oră scursă aici ar însemna un an trecut pe Pămînt. La sfîrșitul vieții noastre de pe astronaută, pe Pămînt ar fi trecut mai bine de 350.000 de ani!

Bob rămase uluit. Își șterse fruntea cu palma, încercînd parcă să-și alunge o ceață de pe creier. Ii veneau ametele.

— Sfinte Bavon! strigă el. Dacă noi nu ne-am mai opri și am merge 20 de ani înainte și apoi tot atîția înapoi, cu viteza asta, am găsi pe Pămînt omenirea îmbătrînită cu 350.000 de ani?

— Curiozitățile marilor viteze! rise asistentul din toată inima.

— Și o s-o facem și pe asta? întrebă Bob cu teamă. Unde o să ajungem?

— Am trece și de cea din urmă stea din galaxie! Poate și tu ai contemplat vreodată bolta cerească. Te-a încîntat, sînt sigur, și Calea Laptelui. Dacă am zbura cu viteza asta, peste 30.000 ore de pe astronaută, adică peste 30.000 de ani pămînteni, am fi trecut de mult și de această faimoasă cale cerească.

— Și vom face asta? repetă ziaristul înfiorat.

— Vezi, asta nu mai știu! S-ar putea să n-o facem. La întoarcere, după atîtea zeci de mii de ani, noi am arăta printre oamenii de atunci ca niște sălbatici.

Deodată, aceeași umbră știută de Bob trecu peste fruntea asistentului. Ziaristul schimbă vorba:

— Și acum încotro ne îndreptăm?

Asistentul rămase o clipă pe gînduri. Se întoarse apoi spre ziarist, cu fața mai înseninată:

— Spre lumi noi și cunoscute foarte puțin minții omenești. Știi că mai sînt încă peste 100.000.000 de galaxii ca a noastră? Dar nu vom putea ajunge niciodată la ele. Sînt prea departe! Pînă la cea mai apropiată galaxie exterioară sînt aproape 1.000.000 de ani-lumină!

Intr-un tîrziu, Giulio îl auzi pe ziarist șoptind:

— Cu fiecare oră, un an!...

— Să lăsăm filozofia! propuse Giulio. Nu ți-ar face plăcere să mergem la bazin? Mi-e tare dor să mai înot...

Ziaristul rămase un timp pe gînduri, apoi spuse:

— Giulio, mi-am amintit abia acum că de atîta vreme pe astronaută e același anotimp. Nici ploaie, nici furtuni, nici zăpadă. Toate acestea parcă le-am uitat!

— Ei, lasă-le-n pace! Apă cîtă îți trebuie pentru înot mai avem în bazin, iar dușuri ai în cabinetele de baie. Poți face acolo să te ploaie cît îți place!

Ziaristul zîmbi. Se ridică și îl prinse pe asistent de braț, și așa se îndreptară spre ușă. Cînd puse mîna pe clanță, Giulio se întoarse spre Bob și îl privi o clipă ezitînd.

— Ce-i? întrebă ziaristul surprins de înfățișarea lui Giulio. Nu mi-ai spus totul?

— Mde!... Știu eu?... Poate că nu!...

Abia atunci bănuiește Bob că prietenul său îi mai ascundea ceva. Asistentul, ghicindu-i gândurile, adăugă mai înșeninat:

— Altă dată!... Să mergem!

25. PAGINI CU AMINTIRI

Raymonde ieșise numai de puțină vreme. Rămas singur în cabina lui, Bob își privește întâi ceasul. Trecuse de orele 20. Ar fi fumat o țigară, dar n-avea nici una la el. Pe aeronavă nu era permis fumatul decât în cabina fumătorilor.

Gândurile îi năvăleau în minte, fără să le poată stăvili puhoiul. Încă o zi trecută pe aeronavă! Ceilalți erau în sala de audiție, unde profesorul îl invitase și pe el să asculte un program de muzică simfonică. Bob nu primise să ia parte la audiție, deoarece mai avea mult de scris în jurnal.

Acum era din nou în fața mesei sale de lucru. Stiloul îl aștepta pregătit să alerge iarăși pe paginile de hirtie specială. Se așază în fotoliul său favorit și se lasă pe spate, cu ochii închiși. Pe vremuri, când scria articolele pentru ziar, n-avusese acest obicei de a visa înainte de începerea lucrului. Pe atunci, toate le făcea din fugă și fără să se gândească decât la partea „senzațională” a lucrurilor.

De mult nu mai știa ce e graba. Lumea aeronavei îl copleșise la început, dar nu pentru mult timp. După ce aflase întreg adevărul, viața lui se schimbase cu desăvârșire; un alt om se născuse din cel care fusese odată Bob Kingstone.

Deschise ochii, și privirile îi căzură pe o pictură de pe peretele cabinei. Era o lucrare veche, dar care se păstrase foarte bine. Autorul ei voise parcă să adune pe pânză tot ce putea fi mai impresionant în inima munților. De o parte și de alta, două ziduri de stinci sălbatice străjuiau o vale adâncă. În mijloc, un șuvoi involburat de ape ce se rostogoleau cu furie la vale, cărind cu ele tot ce găseau în drum. O căprioară, cocoțată în vârful unei stinci, căuta cu privirile spre marginea pădurii de brazi, ce acoperea ca o haină verde-roșcată trupul semeț al piscului muntos.

Ziaristul închise ochii la loc. Parcă mai văzuse undeva o priveștiște ca aceea din tablou. Când? Nu-și mai aducea aminte.

Deodată, gândul la aeronavă îl făcu să tresară. Tot privind tabloul cu priveștiștea pămînteană, aproape că uitase unde se află. Pentru o clipă, gândul îl furase, purtindu-l spre meleaguri atât de îndepărtate, încît revenirea la realitatea din jur fu deosebit de puternică. Se afla în această cabină, în afara căreia nu exista nici pămînt, nici ape, nimic, decât bolta neagră.

Se reculese cu greu. Trebuia să scrie, și nu să se îmbete cu visuri. Cu hotărîrea aceasta, apucă stiloul și trase spre sine prima filă albă.

„Ei, Bob, — se îndemnă el în gând — haide, lasă melancolia și scrie despre ceea ce cosmosul ți-a oferit spre încîntare...”

★

„Mă privesc și nu-mi vine a crede — începu el. Nu mai sînt cel care eram odată. Sînt mai bun? Ar trebui să mi-o spună alții. Cei de aici nu mă știu cum eram înainte.”

Mă gădesc acum iarăși singur. E mult de când nu s-a mai întâmplat asta. De la o vreme, Giulio m-a rugat să stau mereu în preajma lui. Cu prilejul acesta am învățat și puțină astronavigație.

Bietul Giulio! Am aflat, în sfârșit, de ce se înnora mereu când aduceam vorba despre Pământ. După ce am părăsit spectacolul super-novej Van Maanen, mi-a povestit totul.

Asta, cu ocazia accelerării astronavei. Credeam atunci că e un vis. Ce banală a ajuns și povestea asta! Nici nu mă mai impresionează! Mă uit la ceas, văd că a trecut o oră, zîmbesc și spun: oamenii de pe Pământ au mai îmbătrinit cu un an, iar eu numai cu o oră!

Cînd s-a terminat accelerarea, Giulio m-a invitat la «strandul» astronavei. Acolo, pe marginea micului bazin cu apă cristalină, Giulio mi-a povestit istoria vieții lui. Am rămas adînc impresionat. Tristețea lui m-a ajuns o vreme și pe mine. Nu știu cum m-aș simți în locul său. Am aflat atunci că asistentul a lăsat pe Pământ o ființă foarte scumpă. O chema Mirella. Frumos nume, asemenea chipului din fotografia pe care mi-a arătat-o Giulio. Mi-a spus că ea se afla la Roma cînd astronava a decolat. Nici măcar un rămas bun nu și-au spus. Mirella trebuia să sosească la el chiar în ziua următoare, iar peste o lună aveau logodna. Dar toate s-au spulberat, luate de un val năpraznic în noaptea aceea de 18 iunie.

Într-un tîrziu, l-am întrebat de ce a lăsat-o. Giulio mi-a răspuns că viața și-o împărțea între Mirella și astronavă, dar că în noaptea aceea întreaga lui ființă aparținea altora, pentru care se încumetase să evadeze împreună cu profesorul.

Chipul fetei pe care a iubit-o așa de mult îl mai urmărește și astăzi ca o umbră.

— Și acum, ce crezi că face Mirella ta? l-am întrebat eu spre sfîrșitul discuției.

Giulio era abătut. Abia l-am auzit șoptind:

— Sărmana! Avea atunci 19 ani. Acum se apropie de 70. S-o fi schimbat tare mult! Poate nici nu mai trăiește. Cînd mă gîndesc la ea mă cuprinde o durere fără margini!

De la discuția cu Giulio au trecut pe astronavă mai mult de 90 de ore. Biata Mirella! Amintirea ei nu m-a părăsit nici pe mine. De mult o fi în mormînt!

Tot în cursul discuției avute, Giulio mi-a spus că nu este exclus să găsim în univers și alte lumi populate cu ființe raționale, pe alte planete ce se rotesc în jurul altor stele decît Soarele. Tare mult aș vrea să dăm peste o astfel de lume! Cine știe, poate au și locuitorii lor o civilizație; poate și acestora le place — ca și pămîntenilor — să urce neconținut spre culmi tot mai înalte ale progresului și ale științei.

Ce-ar fi dacă aș întîlni, într-o asemenea lume, vreo fată care să-mi fure inima? Doamne! Ce prostii îmi trec prin minte! Poate ființele acestea, din alte lumi, nici nu se aseamănă cu făpturile umane. Mă întreb ce mi-o fi venit să mă gîndesc la așa ceva cînd eu, de fapt, n-am iubit niciodată. Pentru mine, fetele erau niște păpuși frumoase și nu simțeam niciodată nevoia prieteniei lor, după cum, pînă mai ieri, n-am simțit de loc nevoia devotamentului față de vreun om.

Cosmosul m-a silit să-mi schimb părerile acestea. Mai ales Raymonde și Cristina mi-au arătat că sufletul femeii poate fi adesea un

izvor nesecat de alinare și duioșie. Cred că dacă m-aș mai întoarce acum pe Pământ n-aș ezita să-mi aleg și eu o tovarășă de viață!

Dar am să mă mai întorc? Asta rămâne încă o taină nedezlegată...

*

Multe am mai văzut în cele 90 de ore ce au trecut după accelerare. De la decolare și pînă acum, pe astronavă, s-au scurs în total doi ani. Gîndul mă duce din nou spre Pământ, și mi se strînge inima cînd îmi spun că, în timp ce noi am trăit abia doi ani, acolo calendarul a îmbătrînit cu peste un secol! Oamenii au serbat acum și anul 2200, iar noi mai rătăcim încă prin cosmosul ăsta fără fund...

Pot eu oare să nu aștern în jurnal faptul că astronava a trecut pe lângă minunata constelație a Carului Mare? Dar în zadar spun «Carul Mare», căci oricît mi-aș da osteneala, tot nu-l pot recunoaște. Din cele șapte stele, pe care cîndva le vedeam de pe Pământ înșiruite într-un car ceresc, am trecut doar pe lângă una dintre ele. Celelalte, fiind aruncate la împlire pe bolta schimbătoare a cosmosului, la depărtări uriașe, nu le-am mai putut ajunge.

Se văd toți aștrii cunoscuți și pe Pământ, dar lîcirea lor este nespuse de clară aici: Betelgeuse și Antares, cei doi giganți roșcați, albastrul Sirius, Arcturus cel galben, Altair și Aldebaran îmi încîntă privirile, dar sînt prea îndepărtați.

Mintea mă poartă înapoi spre anii adolescenței, cînd, în vacanță, împreună cu vreun prieten, petreceam seri de-a rîndul privind stelele risipite pe bolta cerească. Mama ne-a descoperit odată și a venit lîngă noi să ne explice stelele de pe cer. Printre altele, ne-a arătat și Carul Mare. Să fi știut atunci că odată voi ajunge pînă la el și am să trec pe lîngă una dintre «roțile» lui? Cine se putea gîndi atunci la una ca asta? Și mai mult... acum zbor și mai departe! Ce-aș fi spus oare atunci dacă cineva mi-ar fi prezis că voi ajunge într-un loc în cosmos, de unde luminii, pentru a ajunge la Pământ, îi trebuie aproape 30 de ani!...

După ce am trecut de Carul Mare, astronava a întîlnit un fenomen ceresc de o rară frumusețe. Eu am botezat acest fenomen «inima uriașă», dar asistentul l-a numit altfel. I-a spus stea variabilă sau Cefeidă. Pe Pământ, Cefeida aceasta nu poate fi zărită nici cu telescoapele.

O revăd în minte și acum cînd scriu. Astronava își încetinise mersul și zbura în jurul stelei. Deodată am văzut că steaua se strînge ca o minge de cauciuc, pentru ca, după un timp, diametrul ei să crească din nou, atingînd o mărime apreciabilă. Și iarăși scădea și creștea încet, într-un ritm foarte regulat. Bătăile acestei imense inimi fierbinți sînt de o regularitate surprinzătoare. Aș putea să le consider drept un ceasornic ce măsoară timpul în cosmos. Cînd astronava s-a îndepărtat de Cefeidă aveam impresia că un magician nevăzut m-a făcut să văd lucruri fantastice...

*

De la Cefeidă, astronava și-a îndreptat zborul spre constelația Carului Mic. A accelerat, atingînd din nou viteza maximă, la care ajunsese atunci cînd fusese urmărită de torpilă. Profesorul pretinde că e mai prudent așa. Giulio mi-a spus că ne îndreptăm spre Steaua Polară sau polul ceresc. Cînd mă gîndesc că voi ajunge și acolo mă cuprind fiorii...

*

În zbor spre Steaua Polară, timpul trece pe nesimțite și ni-l petrecem în fel și chip. Într-un moment de răgaz l-am întrebat pe asistent cum se face că astronava s-a aprovizionat atât de bine cu oxigen și apă.

— Cum, nu știi încă? întreabă el mirat.

— Nu!

Atunci m-a luat și m-a dus spre un perete al astronavei.

— Privește! mă îndemnă el, arătându-mi cu mâna spre partea de jos a peretelui.

Observai atunci că partea aceasta a peretelui era făcută dintr-o placă ciuruită.

— Ce-i asta? l-am întrebat nedumerit.

— N-ai observat pînă acum că toți pereții sînt construiți la fel? Pe aici iese oxigenul necesar vieții noastre și tot pe aici sînt absorbiți bioxidul de carbon și apa din atmosfera interioară.

Mi-a explicat pe larg mecanismul alimentării astronavei cu oxigen prin pereții astronavei. Aparate speciale așezate în pereții astronavei absorb bioxidul de carbon și apa, descompunându-le și eliberînd numai oxigenul. Carbonul și hidrogenul rezultate din descompunere sînt reținute pentru alte scopuri.

— Cum se numește procesul acesta chimic? am întrebat eu curios. Pare a fi o fotosinteză.

— Este foarte asemănător cu fotosinteza plantelor de pe Pămînt, îmi răspunse asistentul cu răbdare. La început chiar ne-am gîndit dacă n-ar fi bine să luăm cu noi vestita algă, pe nume «Alga Chlorella Pirenoidea», care n-are alte funcțiuni în viața ei decît să absoarbă apă și bioxid de carbon din mediul exterior și să elibereze, sub influența unei lumini puternice, oxigenul necesar organismului omenesc. Am renunțat însă la această variantă, deoarece unul dintre chimiștii noștri a descoperit la timp o metodă prin care se poate realiza o fotosinteză artificială, cu ajutorul unor aparate speciale acționate cu radiații nucleare.

Eram încîntat. Giulio mi-a mai explicat că, de îndată ce se pierde o cantitate de oxigen (din cea care se află în interiorul astronavei), aparatele de fotosinteză regenerează gazul pierdut din rezerva de bioxid de carbon. Astronava mai dispune și de rezervoare de oxigen lichid, pentru compensarea pierderilor ce au loc prin scurgere.

Oricite lucruri aș afla despre astronava aceasta, voi rămîne de parte de a cunoaște toate capriciile ei uimitoare..."

26. UN ȚIPĂT ÎN COSMOS

Pînă la constelația Carului Mic mai aveam puțin de mers. După timpul astronavei, să fi fost vreo cîteva zile de zbor.

Cu puțin înainte de a trece prin dreptul primei stele din Carul Mic, pe astronavă se petrecu un eveniment de o mare importanță.

Era într-o după-amiază, cînd pe navă, de obicei, oamenii se odihneau. Giulio și Bob, nedespărțiți prieteni, discutau și ascultau cu ajutorul radioastralului diverse semnale, nedescifrabile, venite pe calea undelor din cine știe ce parte a universului. Deodată, ușa cabinei de navigație se deschise fără zgomot. Ziaristul fu primul care observă că ușa stă deschisă.

— Tu ai lăsat-o așa? îl întreabă el pe Giulio.

— Ce să las?

— Ușa. Uite, e deschisă!

Asistentul dădu din umeri. Bob, văzind că nici prietenul său nu știe nimic, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă ca s-o închidă. Cum ajunsese lângă aceasta, auzi de pe culoar un zgomot de pași. Mirat, scoase capul afară, dar nu mai apucă să vadă cine intrase cu atîta grabă în una dintre cabinele vecine. Nedumerit, intra înapoi în cabină, dădu să închidă ușa, dar rămase înlemnit cu mina pe clanță.

— Ce faci, Bob? strigă asistentul mirat.

În loc să-i răspundă, ziaristul redeschise ușa și ascultă cu atenția încordată.

Giulio se ridică și el curios să afle ce s-a întimplat. Abia ajunsese lângă Bob, că rămase mut de mirare.

— Aud bine? întrebă el în șoaptă.

Bob nu-i răspunse și-i făcu un semn cu mîna să tacă. Ochii îi se întîlniră. Ceea ce auzeau cei doi bărbați era un lucru extraordinar pentru ei. De undeva, dintr-o cabină a etajului, răzbătea, din cînd în cînd, pînă la ei, țipătul unui copil!

— Un copil în cosmos, Giulio! șopti înfiorat ziaristul. E nemai-pomenit!

Ieșiră amîndoi din încăpere. La capătul celălalt al culoarului, ușa unei cabine se deschise și își făcu apariția Raymonde. Era cu fața transfigurată de emoție. Bob și Giulio se grăbiră să-i iasă în întîmpinare.

— Tu ne-ai anunțat? o luă Bob pe nerăsuflăte.

Femeia îi zîmbi cu înțeleș:

— Nu merita să vă deranjez pentru acest eveniment? De-ați ști ce drăgălaș e!

— Dacă înțeleg bine, e băiat! exclamă Giulio surprins.

Raymonde nu le mai răspunse: îi luă pe fiecare de cîte un braț și-i duse cu ea pînă la ușa cabinei-spital. Printr-un oblon de la ușă se putea privi în antecabină.

Ziaristul și asistentul se ridicară pe vîrfurile picioarelor, întinzîndu-și gîturile, pentru a putea vedea mai bine ce se întîmplă înăuntru. Primul pe care îl văzură fu Arthur. Ședea aplecat peste un pat, dînd impresia că vorbește cu cineva. Abia cînd profesorul își întoarse capul spre ei, simțîndu-le parcă privirile, cei doi putură să vadă în pernele patului, înfășat în scutece albe, pe noul născut.

Profesorul le zîmbi fericit, salutîndu-i printr-o ridicare a mîinii drepte. Apoi se întoarse din nou spre copilul care dormea liniștit. Cristina nu era în cabină...

Profesorul avea deci un fiu! Un copil se născuse lângă Steaua Polară, departe de Pămînt și de omenire; atît de departe, încît oricît ar fi căutat cineva să-și închipuie depărtarea n-ar fi putut-o cuprinde cu mintea.

Deodată, Bob întrebă emoționat:

— Raymonde, spune-mi, Cristina cum se simte?

— Foarte, foarte bine! Nașterea a fost ușoară, după cum ne-a asigurat și Karl.

Raymonde era entuziasmată, căci iubea mult copiii. Cîndva avusesese și ea o fetiță, dar murise la vîrsta de un an. Gîndul că de acum înainte va avea lângă ea un micuț prieten, în cursul aceluși zbor fantastic, o făcea să fie nespus de fericită.

— Cum l-au botezat pe acest nou călător ceresc? întrebă asistentul.

— Mark! răspuse Raymonde. E numele ales de Arthur, în cinstea scriitorului său preferat: Mark Twain. Și acum, eu vă las. Mă duc la Cristina să văd cum se mai simte. La revedere!

După ce Raymonde plecă, asistentul și ziaristul se îndreptară la rîndul lor spre cabina de navigație. Cînd ajunseră din nou lîngă panourile de comandă, Giulio se întoarse emoționat spre prietenul său.

— Ce spui, Bob, de faptul că acum avem un nou tovarăș de călătorie?

— Nu știu, sînt copleșit! Abia acum înțeleg de ce n-am mai văzut-o în ultima vreme pe Cristina. Totul a venit ca o surpriză dintre cele mai neașteptate.

— Vezi, și pe mine, cînd am auzit țipătul, m-au trecut toți fiorii. Atunci n-am putut desluși sensul aceluia strigăt neînsemnat. Dar cînd mă gîndesc acum la el simt că această clipă este fără asemănare! S-a născut un om în mijlocul pustiului interstelar, și cosmosul n-a putut să-i împiedice venirea la viață. Neasemuită este această izbîndă! Un om s-a născut printre stele!...

Asistentul se opri aici. Bob era mai reținut de astă dată. Nu voia să spună ceva, știind că Giulio s-ar fi înnegurat din nou. Dar, chiar și așa, asistentul se întunecă deodată la față. Un oțtat îi tăie răsufllarea. Văzîndu-l, Bob se apropie de el:

— Giulio, mi-ai promis că niciodată n-ai să te mai întristezi și văd că-ți calci cuvîntul! Chipul acela, pierdut în negura amintirilor, știu că te mai urmărește. Dar nu cred că mai are vreun rost, mai ales în clipele acestea!

Asistentul încercă să zîmbească. Abia reuși să schițeze un zîmbet vag. După un timp se mai reculese și spuse cu glasul lui pătrunzător:

— Vezi, Bob, mi-e greu să nu-mi aduc aminte că și eu trebuia să fiu lîngă Mirella. Acest micuț Mark, care o să schimbe mersul vieții noastre pe astronavă, e un simbol al biruinței, dar și un motiv pentru mine de amintiri dureroase...

— Păstrează numai simbolul cel plăcut! replică Bob, punîndu-i mîna pe umăr. Iar amintirile negre îngroapă-le pentru totdeauna!

Între ei se lăsă tăcerea. Într-un firziu, ușa cabinei se deschise și în cadrul ei apărură profesorul. Asistentul își uită gîndurile triste și dintr-un salt fu lîngă Arthur.

— Din toată inima te felicit! îl întîmpină el emoționat pe profesor, îmbrățișîndu-l.

— Și eu îți doresc din tot sufletul, adăugă ziaristul, ca micul Mark să ajungă odată un urmaș strălucit al îndrăznețului său tată! Dacă nu în astronavigație, atunci pe un alt drum al vieții omenești.

Zicînd acestea îl îmbrățișă și el pe profesor. Arthur era în culmea emoției.

— Vă mulțumesc din toată inima pentru sincerele voastre felicitări, prieteni scumpi! răspuse el cu buzele tremurînd de emoție. Să știți, dragii mei, că gîndurile mele sînt răvășite de tot. Copilul acesta a venit să-mi aducă un mesaj pe care nu-l mai așteptam niciodată.

Asistentul și ziaristul îl priviră pe profesor fără să înțeleagă prea bine sensul cuvintelor sale.

— Cît a mai rămas, Giulio, pînă la pol? întrebă profesorul.

— Cred că mîine dimineată o să ajungem. Acum urmăm un drum paralel cu șirul stelelor din oiștea constelației Carului Mic.

— Bine! Eu vă las. Mă duc să-mi văd soția. Raymonde vă așteaptă să vi-l prezinte pe Mark. Veniți și voi?

— Încă nu, răspunse asistentul. Transmite-i Cristinei urarea noastră sinceră de grabnică însănătoșire și de a deveni cea mai fericită mamă.

— Vă mulțumesc! Cu bine! mai adăugă profesorul și ieși urmărit de privirile celor doi prieteni.

Ziaristul fu acela care rupse primul tăcerea.

— Giulio, de ce ai refuzat să mergem la Mark?

— Așteaptă puțin să verific zborul și apoi vom merge și noi.

După ce asistentul termină efectuarea corecțiilor de mișcare adăugă înveselit:

— Și acum, să ne ducem! Ne așteaptă „fiul stelelor“...

27. IN VIRFUL UNEI OIȘTI

De la nașterea lui Mark trecuseră abia cîteva ceasuri. Cristina se mai odihnea încă alături de copilașul ei drag. În timpul acesta, profesorul împreună cu Giulio pregăteau frinarea astronavei, căci Steaua Polară nu mai era departe.

Prin fereastra cabinei de navigație, astrul se vedea lucind puternic, ca o sferă uriașă. Strălucirea Stelei Polare este de aproape 700 de ori mai puternică decît aceea a Soarelui, iar diametrul ei de peste 300 de ori mai mare decît cel solar.

Cînd astronava se apropie pînă la 500.000.000 km de Polară, își schimbă direcția, intrînd într-un zbor circular și reducîndu-și iușea.

Pe astronavă începea dimineata. De astă dată însă, în cabina de navigație nu mai era nevoie de luminatul artificial: Polara, asemenea Soarelui, își revărsa din belșug, prin fereastra cabinei, văpaia razelor ei puternice.

— Privește, Giulio, în stînga! îi strigă deodată profesorul.

Asistentul își aruncă privirile într-acolo și scoase o exclamație de satisfacție:

— Planetele!

Profesorul zîmbi mulțumit. În direcția arătată de el se vedeau două corpuri cerești luminate de razele polare. Erau cele două planete ce se rotesc în jurul Stelei Polare.

— Ce facem acum? întrebă Giulio. Mergem spre planete sau ne oprim în dreptul polului ceresc?

— Cred că vom avea o mai mare satisfacție dacă vom poposi o clipă la pol.

Pe măsură ce se apropia de țintă, astronava își încetinea zborul. În curînd trebuia să ajungă în punctul pe care oamenii de știință îl numesc „polul nord ceresc“.

— Mai sînt trei minute! anunță Giulio.

— Facem un mic ocol și reducem viteza la zero! adăugă profesorul.

Viteza astronavei se apropia vertiginos de zero, cînd glasul asistentului răsună din nou:

— Distanța — 450.000 km!

Frînarea se făcea foarte lent, pentru a nu avea nici un efect asupra călătorilor. În clipa cînd asistentul anunță că viteza s-a redus la zero, aparatele de navigație indicau că nava se găsește exact în punctul „polul nord ceresc”.

Arthur și Giulio se întoarseră unul spre celălalt și se priviră emoționați.

— Să-i ducem și pe ceilalți în cabina de ieșire! spuse asistentul. Ar fi păcat să nu vadă și ei minunea asta.

— Sînt cu totul de acord! răspunse profesorul. Anunță-i să-și pună costumele.

— Crezi că și Cristina va putea veni?

— Asta depinde de micul Mark!

Giulio stabili prin televizor legătura cu ceilalți. Ii găsi pe toți patru în cabina Cristinei. Tocmai atunci Mark părea că o să adoarmă. Văzînd aceasta, asistentul nu mai îndrăzni să-i cheme cu glas tare, pentru a nu trezi copilul. Noroc că Raymonde își întoarse privirile spre televizor, unde îl zări pe Giulio. Il întrebă prin gesturi ce dorește. Pe aceeași cale, asistentul îi răspunse că Arthur ar dori să-i întilnească pe toți. Raymonde înclină capul în semn că a înțeles. Trebuia însă mai întîi să adoarmă copilul...

★

De cîteva secunde, ușa se deschisese larg, lăsînd aerul din cabina de ieșire să se piardă vijelios în vidul cosmic. În pragul ușii, îmbrăcați în costumele speciale de astronaut, cei șase viețuitori de pe astronavă admirau în neștire cosmosul nesfirșit.

Nava era în repaus față de Polară. În jurul ei, nesfirșita pleiadă a stelelor, în frunte cu Polara și cu cele două planete, se învîrtea pe nenumerate drumuri tainice.

Comunicarea între astronauți se putea face numai prin radio. Lucrul acesta nu-l împiedica pe Bob să exclame plin de uimire:

— O lume ca în basme! Să stai în punctul nemișcat al cerului și în jurul tău să vezi rotindu-se roiuri nesfirșite de stele!

— Privește în jos, Bob! îi strigă asistentul nu mai puțin emoționat.

Ochii ziaristului se plecară spre adîncul nesfirșit. Oriincotro privea, luceferi strălucitori împînzeau oceanul întunecat al cosmosului. La o depărtare de cîteva sute de milioane de kilometri, Polara își purta corpul gigantic și strălucitor pe un drum fără sfîrșit în jurul polului ceresc.

— Polul nu coincide cu Polara? întrebă nedumerit doctorul.

— Nu! îi răspunse Arthur. Polara se află la o oarecare distanță de pol, în jurul căruia se mișcă cu cei doi sateliți ai săi.

Apoi profesorul se întoarse spre Giulio.

— Adu două micromotoare de propulsie!

Asistentul plecă îndată și se întoarse foarte curînd, aducînd cele două minuscule motoare.

— Vii și tu? îl întrebă pe profesor Giulio.

— Nu! Oferă micromotorul lui Bob.

— Asistentul se întoarse spre ziarist și-l întrebă:

— Nu vrei să faci o mică excursie?

Bob rămase uimit. Nu știa ce vrea să zică asistentul.

— Ce excursie?

Atașează micromotorul acesta la priza costumului tău! îi spuse Giulio rizind.

Asistentul îl ajută pe Bob să-și fixeze micromotorul la costumul special de astronavt.

— Acum, fii atent! transmise asistentul, în timp ce se întoarse cu spatele spre exterior. Fă și tu la fel!

Bob se supuse cu oarecare teamă.

— Apasă pe butonul cel verde! îi mai strigă asistentul.

Ziaristul apăsă. În trup simți un tremur ușor. Micromotorul intrase în funcțiune. Bob îl privi pe Giulio, așteptând să mai primească vreo indicație. Dar, în aceeași clipă, îl și văzu pe asistent că se desprinde de corpul astronavei și se avintă în largul cosmic.

Îngrozit de cele ce vedea, încercă să se întoarcă. Era prea târziu! Se simți împins, împotriva voinței lui, înspre exterior. Avu senzația că-l înghite abisul acela din jur. Picioarele i se desprinseseră de podeaua astronavei și corpul și-l simți suspendat în gof.

Micromotorul funcționa de zor, împingându-l cu spatele înainte, tot mai departe de aeronavă. Pe Giulio nu-l mai zărea. Își mai vedea doar pe cei rămași cum îi făceau semne, cum moartea pune stăpânire pe el. Scoase atunci un strigăt. Dar în aceeași clipă, lângă el, apăru Giulio.

— Fricosule! îi strigă asistentul prin radio. Apasă butonul cel alb!

Mîna ziaristului căută cu înfrigurare butonul alb și-l apăsă cu toată nădejdea, de parcă ar fi vrut să găsească în el sprijinul ce-i lipsea. Motosorul cu reacție se opri. Dar viteza nu scăzuse, deși nu era prea mare, și Bob continuă să zboare în virtutea inerției.

— Giulio! strigă Bob. Unde mă duc? E înfiorător!

— N-ai nici o grijă! N-o să pășești nimic. Răsuțește spre stînga maneta motosorului! îi mai comandă asistentul. Apasă apoi butonul albastru!

Ziaristul execută cu iuteală toate comenzile. În sfîrșit simți că trupul i se răsuțește, ajungînd cu spatele la aeronavă. Era zăpăcit de lumina aștrilor care-i defilau nebunește prin fața ochilor. Avea sub el un cer de stele; deasupra-l, alt cer de stele.

— La loc maneta! răsună în difuzor vocea lui Giulio.

Bob încetă să mai răsuțească maneta de comandă. Deodată se lovi cu spatele de ceva rezistent și se opri din mișcare. Cineva îl răsuci ușor și se trezi față în față cu asistentul. Așadar, Giulio fusese „stînca“ de care se lovise.

— Ei, cum te simți, bravule astronaut? răsună glasul asistentului, care ridea din inimă.

Bob nu răspunse. Cu teamă își roti privirile în jurul său. Se găsea în inima cosmosului, fără nici un sprijin. Își ridică ochii: acolo era tot vidul fără sfîrșit, iar, undeva, departe, se zărea o constelație strălucitoare. Pe urmă își lăsă capul în jos. Aceeași adîncime îngrozitoare i se deschise în fața privirilor. La o depărtare imensă, globul uriașului astru polar strălucea de-i lua vederile.

Era copleșit. Inima îi zvîcnea să-i spargă pieptul. Nu mai simțea nici o greutate în trup. Dar de ce asta? se întrebă el.

— Giulio! strigă el atunci. De ce nu ne atrage Polara?

— Ai vrea să te evaporezi în interiorul ei, la cele 8.000° Celsius cu care te-ar întâmpina?

— Nu, nu asta te-am întrebat! Vreau să știu de ce nu mai simt gravitatea?

— Motorășul este de vină, Bob. El distruge câmpul gravitic al Polarei... Dar văd că începi să cercetezi, în loc să te înfricoșezi! Cum îți pare cosmosul?

— Sunt uluit! Imi trece frica și acum nu mă mai satur. Privesc în orice parte și nu dau de nici un capăt!

Mirat și înveselit, Giulio îl văzu deodată pe ziarist cum se îndepărtează și prinse să facă adevărate acrobații cosmice. Cei de pe aeronavă, care auziseră prin radio toată discuția dintre cei doi tineri, urmăreau și ei amuzați tundebe siderale descrise de Bob.

Când ziaristul simți că oxigenul i se sfârșește îl anunță neliniștit pe Giulio.

Acesta îl sfătui:

— Deschide rezervorul al doilea!

Ziaristul simți îndată că oxigenul pătrunde iarăși în costum.

— Hei, Bob! auzi el în difuzor glasul profesorului. Nu crezi că-i destul? Veniți înapoi!

Giulio și Bob arătau ca doi copii ce se jucau sub privirile celor rămași pe aeronavă. Giulio, ajuns primul lângă aeronavă, se pomeni în brațele lui Arthur. Apoi sosi și Bob. Intre timp, Cristina plecase de lângă dâșii, căci o chema mai tare odorul ei neprețuit. Raymonde o urmărea. Ochii celor rămași erau îndreptați iarăși spre cosmos.

Din virful oiștei Carului Mic, cei patru bărbați dominau cu privirea și mintea infinitul...

28. DORINȚA IMPLINITĂ

De când aeronava ajunsese la polul ceresc, fără a se mai îndepărta de Pământ, zilele și nopțile ei erau acum aproape egale cu cele pămîntești. Lucrul acesta îl află și Bob. Știa și el că, de vreme ce viteza s-a redus la zero, timpul în aeronavă curgea aproape la fel ca pe Pământ.

Ziaristului îi mai rămăsese o dorință neimplinită. În lunga lor călătorie, printre nenumărate stele, încă nu avusese fericirea să pună piciorul pe vreă planetă sau pe vreun alt corp ceresc. Până atunci le admirase numai din depărtare, dar asta nu putea să fie de ajuns nestăvilitei lui curiozități.

Intr-una din zilele următoare, Bob îl întrebă pe asistent dacă n-ar fi posibilă o debarcare pe unul dintre sateliții naturali ai Stelei Polare.

— Să vorbesc întâi cu Arthur! răspunse asistentul.

— Aștept cu nerăbdare! Convinge-l cum știi mai bine!

Răspunsul profesorului nu întârzie să sosească. După o oră de la discuția lui Bob cu Giulio, aeronava se coborî pînă la 100 m deasupra suprafeței satelitului mai îndepărtat al Polarei. Ziaristul și asistentul aveau să descindă primii, tot cu ajutorul micromotoarelor de propulsie.

Descinderea pe suprafața planetei se făcu în cele mai bune condiții. În clipa când picioarele ziaristului atingeau terenul solid, simți că prin tot corpul îl trec valuri de fiori.

Rămase o clipă cu ochii ficși și cu mintea năucită. Aproape nu știa ce să mai facă. I-ar fi venit să strige, să salte de bucurie. Iși întoarse capul să-l vadă pe Giulio. Acesta îi făcea semne desparate să se apropie de el.

— De ce nu vorbești prin radio? îi transmise Bob.

Dar nu primi nici un răspuns. Făcu apoi primul pas: putea să meargă, fără să se slujească de motorăș. Simțea însă că ceva nu e ca și pe Pământ. Prea i se îngreunaseră picioarele și trupul.

„Trebuie că gravitatea aici e mai mare decât pe Pământ“ — gândi el.

Ajuns lângă asistent, auzi, în sfârșit, răsunând vocea acestuia în difuzorul radioului:

— Nu îți-am putut vorbi fiindcă undele radiofonice nu se propagă aici decât de la distanțe mici. Ai auzit?

— Am auzit, dar nu prea înțeleg. Care-i cauza?

Mi se pare că planeta asta are un câmp magnetic intens care tulbură aparatele.

Începură după aceea să privească în jurul lor. În fața ochilor li se întindeau terenuri imense, presărate cu munți înalți neîmpădurii și tăiați de văi adânci fără ape. Era o planetă fără viață pe ea — un pustiu cu desăvârșire mort.

Un fapt le atrăgea însă atenția. Suprafața planetei era deosebit de lucioasă, reflectând cu putere razele de lumină venite de la Steaua Polară.

— De ce sclipește terenul ăsta așa de tare? întrebă ziaristul nedumerit.

— Se pare că scoarța planetei este constituită din roci cu mulți silicați. Cred că am putea găsi cu ușurință aici și cuarțul pământean... Ah!... Uite, Bob! îl chemă Giulio, în timp ce se apleca spre suprafața planetei.

Bob se aplecă la rîndu-î și scoase o exclamație de uimire:

— Nisip!

Ar fi vrut să-și scoată mîna din costumul special și să și-o afunde adînc în nisipul de pe jos. Ar fi simțit Pământul mai aproape de el.

Se mulțumi să răscolească doar de vreo două ori, cu mînușa specială, prin nisipul ce nu mai fusese călcat vreodată de vreo ființă vie. Fără de veste, ziaristul și asistentul se treziră într-un întuneric de nepătruns.

— Ce-i asta, Giulio? strigă Bob speriat.

— Pesemne a început o eclipsă, îi răspunse asistentul calm. Nu te speria!

Ziaristul se miră și mai tare:

— Eclipsă?!

— Da, Bob! Celălalt satelit al Polarei se află acum între noi și stea, astfel că deocamdată am intrat în umbra lui. Cred că asta o să dureze destul de puțin...

Nu-și termină vorba cînd locul pe care se aflau fu inundat de lumina astrului polar.

Atunci ziaristul rise de teama ce-o avusese cu cîteva minute mai înainte. Asistentul îi explică:

— Faptul că noaptea și ziua se lasă aici brusc, fără amurg și, respectiv, fără crepuscul, așa cum nu se întîmplă pe Pământ, unde există atmosfera, mă face să cred că satelitul acesta este lipsit de orice urmă de aer.

Dar Giulio vorbea în zadar, căci Bob nu-l mai asculta de mult. Gîndurile ziaristului erau îndreptate spre o altă lume. Privea mereu pe jos, căutînd prin toate părțile să găsească lucruri pe care nu le mai văzuse vreodată. Acestea nu întirziară să se arate. Un fapt îi se păru însă mai izbitor: satelitul Stelei Polare era format din roci ce se întilnesc și pe pămînt.

— Giulio, strigă el, mă auzi?

— Da. Ce ți-a venit?

— Spune-mi, toate stelele din univers sînt formate din aceleași elemente chimice?

— Cum ai descoperit-o și pe asta?!

— Mă uitam la scoarța satelitului ăsta. Nu sînt sigur, dar mi se pare că acest univers este o societate infinită, aj cărei membri se înrudesc foarte mult.

— Așa se pare! răspunse Giulio. Nu există nici un indiciu că în univers s-ar afla stele sau insule de materie care să fie altfel constituite și din alte elemente decît din cele știute de om. Și de altfel acest lucru este în conformitate cu ultimele date ale științei.

Chiar în clipa aceea, lingă ei, sosiră și ceilalți membri ai echipajului:

— Peste tot, numai lecții, Bob! spuse Cristina rîzînd. Ai să ajungi cel mai învățat om din cosmos!

— Cu timpul, nu este exclus! răspunse zîmbind cu modestie ziaristul.

— În orice caz, tu rămîi cel mai grozav ziarist!

— Mulțumesc! Spune-mi mai bine ce face „idolul”? Cum se mai simte?

— Din cînd în cînd mai strigă. A învățat să și ridă acum. La ora asta doarme liniștit, îl informă Cristina.

— Fiul cosmosului doarme! se înduioșă Raymonde zîmbind.

Șase oameni coborîseră dintr-o aeronavă, venind de pe nespus de îndepărtatul Pămînt, și contemplant acum lumile de pe suprafața unei planete din sistemul Stelei Polare.

Nici un pămîntean n-ar fi putut recunoaște peisajul ceresc pe care îl vedeau ei de aici. Nu mai existau constelațiile familiare. Stelele se încheagau acum în alte constelații, care așteptau să fie botezate cu alte nume. Trebuiau create un alt Car Mare și un alt Car Mic. Soarele, dătător de viață pe Pămînt, de aici, pentru ochi și telescoape, nu mai exista.

29. PE DRUMUL „MARELUI CERC”

Intorși de pe planeta polară, membrii echipajului se închiseră din nou în trupul puternicei astronave.

Giulio, după ce își lepădă costumul incomod de protecție cosmică, se îndreptă direct spre cabina de observații. Lucrul acesta îl făcea destul de des în ultima vreme, alegîndu-și asemenea ocazii cînd nu-l mai putea deranja nimeni:

Ajuns în cabină, își roti privirile împrejur, căutînd parcă un lucru de seamă ascuns de multă vreme acolo. Apoi se îndreptă direct spre grupul electronic nr. 2 de recepție și înregistrare a mesajelor. Se așeză comod pe scaunul de comandă, în fața tabloului pe care se vedeau nenumărate ceasuri de bord, beculuțe de control și tot felul de butoane și rozete de comandă.

Rămase clipe în șir nemișcat, cu privirile fixate pe cine știe ce punct din cabină. Ochii îi erau triști și gândurile turburi.

Într-un târziu întinse mâna și puse în funcțiune receptorul și înregistratorul de mesaje. Un beculeț roșu se aprinse curind, vestindu-i că aparatul este gata pentru recepție.

De undeva, din adîncul inimii lui, Giulio simțea că se ridică valul involburat al unui dor fără margini. În toate clipele petrecute în ultima vreme singur, aici, în cabina de observații, Giulio era mistuit de același dor.

De la plecare, pe astronavă se scurseseră doar vreo doi ani, în vreme ce pe Pămînt trecuseră, în același timp, mai bine de cinci secole. Giulio știa prea bine lucrul acesta; altceva îl frămînta însă de la o vreme încoace.

De cînd se hotărîseră să nu se mai întoarcă pe Pămînt, dăduseră uitării receptorul și înregistratorul nr. 2, astfel că nici un mesaj terestru n-a mai fost recepționat. Asistentul de altfel nici nu era sigur dacă fusese emis de pămînteni un asemenea mesaj. Totuși, o dorință nestăpînită îl domina de la o vreme, aducîndu-l mereu lîngă agregatul nr. 2, pe care îl punea neconținut în stare de funcționare, doar-doar o să mai audă măcar un singur semnal venit de pe Pămînt.

Agregatul nr. 2 lucra pe benzile unor frecvențe corespunzătoare stațiilor de emisie de pe Pămînt.

Aparatul funcționa de multă vreme fără să arate ceva deosebit, decît diversele semnale parazite ce colindă la întîmplare prin cosmos. Aproape plictisit de atîta așteptare zadarnică, Giulio se ridică, fiind gata să întrerupă recepția. Aruncîndu-și încă o dată privirile, aproape din întîmplare, spre tabloul de comandă, simți că i se pune un nod în gît. Indicatorul de recepție era aprins, semnalizînd „RECEPȚIE. CONTINUA PE 500 MHz”. Asistentul rămase mut și nemișcat, neîndrăznind nici să se așeze. Inima începu să-i bată în piept ca inebunită.

Un timp, din difuzoarele aparatului nu se auziră decît semnalele de acord ale necunoscutelor stații de emisie.

Giulio se așeză totuși, așteptînd, într-o încordare supremă, desfășurarea recepției. Și iată că la cîteva minute după semnalele de acord, din puternicele difuzoare, o voce solemnă rosti în limba franceză:

„Vorbește Pămîntul! Vorbește Pămîntul! Transmitem universului în zece limbi terestre, pe banda de 500 MHz...”

Urmă o pauză în care Giulio simți că-l sufocă emoția. Glasul acela omenesc, venit din depărtarea nesfirșită, îl lovise drept în inimă.

— Ce se întîmplă aici? răsună în cabină vocea lui Nielsen.

Giulio nici nu se întoarse măcar spre profesor, care intrase de cîteva clipe acolo și prinsese ultimele cuvinte ale mesajului.

Nielsen se apropie încet și șovăitor de pupitrul de comandă, așezîndu-se și el lîngă Giulio.

— Ce-a fost asta, Giulio? își repetă Nielsen întrebarea.

Dar Giulio nu mai auzea nimic, întreaga ființă fiindu-i concentrată asupra aparatelor.

Nielsen nu-și terminase încă bine vorba, cînd glasul din difuzor se auzi iarăși:

„Mesaj către toate astronavele și expedițiile noastre din cosmos. Postul mondial de radioemisie și televiziune vă felicită călduros cu prilejul împlinirii a unui deceniu de la începutul Erei Comunismului Mondial și de la instaurarea păcii eterne pe Pământ. Vă trimitem un salut din inimă, vouă, exploratorilor îndrăzneți ai cosmosului, și vă urăm reușită deplină în misiunile voastre.

Omenirea întreagă, scăpată pentru vecie de sălbatică, inumană orînduire a capitalismului, își îndreaptă cu dragoste gîndul spre voi, pionierii lumilor siderale.

Astronavele voastre, care au atins viteze uluitoare și v-au ajutat să îndepliniți misiuni grandioase, constituie mîndria tuturor popoarelor care astăzi sînt înfrățite sub steagul aceluiași țel.

Știm prea bine că și voi, viteji astronauti, v-ați pus talentul, eforturile și mințile în slujba omului nou, eliberat definitiv din împilarea multimilenară.

Cu toții așteptăm vremea cînd în urma titanicei voastre munci, dusă pînă la sacrificiu, cosmosul va fi învins de om, cînd genurile universului nu vor mai înspăimînta pe nimeni. Datorită vouă, Pământul se va putea înfrăți cu celelalte lumi de ființe raționale, despre care știm astăzi atît de puțin.

Dragi prieteni îndepărtați, dăm acum cuvîntul Președintelui Lumii.

Mesajul său va fi transmis pe Calea Marelui Cerc după codul «Sirius». Numele de Marele Cerc a fost dat, în cinstea ilustrului savant și visător Efremov, sistemului de lumi cosmice locuite de ființe raționale. Treceam pe frecvența de 1.000 MHz. Deschideți descifratoarele automate de cod...”

Receptorul de mesaje al astronavei trecu și el în mod automat pe frecvența de 1.000 MHz. Dar lucrul acesta nu mai ajută la nimic, deoarece lipsa descifratorului automat, de care Arthur și Giulio habar n-aveau ce era, făcea imposibilă dezlegarea semnalelor codificate ce se auzeau în difuzoare și care răspîndeau lumilor astrale discursul aceluia pe care crainicul pămîntean îl numise „Președintele Lumii”.

Asistentul, palid la față și cu privirile întunecate, întinse încet mîna și întrerupse recepția. Apoi se întoarse spre profesor. Acesta era atît de tulburat, încît nu mai scoase nici o vorbă. Cu mîna dreaptă mîngîia, în mod mecanic, pupitrul de comandă, ținîndu-și ochii pe jumătate închiși. Tirziu de tot, ca trezit dintr-un somn letargic, spuse mai mult pentru sine:

— Mesajul lor, trimis acum cîteva secole, ne-a ajuns nouă abia astăzi, aducîndu-ne vești pe care acolo numai istoria le mai pomește... Straniu!...

Tăcu iarăși, continuînd să privească în gol.

Deodată Giulio îl smulse din reverie:

— Spune-mi, Arthur, tu înțelegi ceva? Am visat sau totul a fost aievea?... Dacă acest mesaj vine de la ei, de la oamenii rămași acolo, el trebuie să fi plecat la mai puțin de 30 de ani după decolarea noastră. E posibil oare ca lumea să se fi transformat așa de mult? Să fie oare adevărat că omenirea și-a instaurat o nouă rînduială și că pe Pământ domnește pacea eternă? Nu, nu cred, ar fi prea trist pentru noi și prea frumos pentru ei, cei rămași!...

O amintire dureroasă aproape îi tăie glasul. Se opri și continua să-l privească fix pe Nielsen. Profesorul, pîrînd că nici n-a auzit vorbele asistentului, spuse în șoaptă:

— E tulburător, atât de tulburător, încît nu mă mai regăsesc... De-ar fi venit mesajul acesta mai devreme!... Acum, însă, știu eu...? Ce mai putem face? Și-apoi, ei, contemporanii noștri, s-au stins de mult... Totuși, nu știu de ce, eu nu pot crede că e adevărat tot ce-am auzit!...

— Ai înnebunit, Arthur! izbucni Giulio, miniat peste măsură. Cum poți tu să concepi că un mesaj ca acesta este fals și mincinos!? Eu îl cred, inima îmi spune să fac așa și mă sfîșie durerea! Tu crede ce-ți place, dar nu mă sili să-mi mint și eu inima!

Infruntat cu atîta putere de asistentul său (lucru cu totul ieșit din comun), Nielsen rămase descumpănit. Cînd se mai calmă răspunse:

— Giulio, te înțeleg, dar spune-mi dacă acuma, după atîta frudă și sacrificiu, trebuie să lăsăm totul baltă și să ne întoarcem, numai fiindcă ne-a tulburat mesajul omenesc?! De cînd a fost emis acest mesaj, omenirea a îmbătrînit cu secole. Eu sînt sceptic și nu pot crede că totul s-a sfîrșit cu bine, chiar dacă, așa cum am auzit, pe Pămînt s-a instaurat pacea eternă și a fost măturat capitalismul. Comuniștii ar fi trebuit să săvîrșească un miracol, să transforme omul în mod radical, să-l ridice pe o treaptă morală cu totul superioară, pentru ca Pămîntul să poată deveni o singură familie...

— Dar dacă acest miracol, cum spui tu, a fost săvîrșit? Dar dacă oamenii și-au durat cu bucurie noua rînduială, ștergînd de pe fața Pămîntului cioclii și bestiile de teapa acelor care au vrut să arunce globul în aer!? Chiar și atunci trebuie să respingem apelul pămîntenilor?

După cîteva clipe de cumpănă, Nielsen răspunse:

— S-ar putea să ai dreptate. Dar, Giulio, te rog amintește-ți unde sîntem și cînd am putea noi ajunge iarăși pe Pămînt? Ești tu sigur că vei găsi acolo numai armonie? Și apoi, gîndește-te, de ne-am întoarce, noi, oamenii veacului al XX-lea, ce-am face acolo? Sau cum ne-ar întîmpina ei? Vor putea ei înțelege de ce am plecat?

Giulio se simtea rău; capul îi vuia și nu mai știa ce să spună. Nu avea nici un argument să-l contrazică pe Nielsen. Crescut în sînul aceleiași societăți, ca și profesorul, concepțiile lui nu erau departe de ale lui Nielsen. Numai că elanul unei tinereți ce-și cerea dreptul la viață îl îndemnase pentru o clipă să-l infrunte pe Arthur, să-i ceară, aproape direct, să se întoarcă iarăși pe Pămîntul luminat de-o nouă viață.

Cuvintele lui Arthur îi tăiară însă tot avîntul. În fond, gîndea acum și el, pentru ce să doresc așa de mult întoarcerea? De va fi s-o facem, asta să se întîmple abia după ce vom birui și noi, măcar într-o măsură neînsemnată, neprietenosul hău din jurul astronavei.

În sufletul lui rămăsese totuși cu convingerea că drumul lor de acum era un sacrificiu închinat științei, fără să poată însă comunica omenirii roadele extraordinarei lor călătorii.

— Arthur, spuse deodată Giulio, accept să merg cu tine, fiindcă nu te pot părăsi. Dar să știi că nu sînt convins de ce-ai spus.

— Giulio, răspunse Arthur, cînd îți vei reveni îmi vei da dreptate...

Felul însă în care vorbea profesorul era neobișnuit. Pe măsură ce trecea vremea, vorbele lui erau tot mai nesigure.

Totuși, continuă:

— Nu-mi pot schimba hotărîrea, prietene drag, nu pot accepta, în numele dorului de Pămînt, să las totul baltă și să mă întorc, după

ce am atins lumile acestea. Dacă va fi să alegem un loc de odihnă, unde să rămănem definitiv, acela va fi o lume pe care o vom găsi în largul cosmosului...

Pe Pământ nu știu dacă am mai putea ajunge, chiar să vrem, o știți și tu de altfel. Patria noastră e acum aici, și o ducem cu noi. Iar oamenilor le vom trimite pe calea undelor tot ce vom descoperi, dar nu acum. E tot ce mai pot accepta. Un lucru te mai rog. Amână pentru mai târziu și nu le spune încă celorlalți ce s-a întâmplat. Mai rămâi aici?

— Mai rămân.

— Atunci, la revedere!

Profesorul ieși grăbit, fără să mai privească spre Giulio. Acesta rămase cu inima strinsă de tristețe.

Încet-încet își regăsi și el puterile, învingându-și starea de amorțeață ce-l cuprinsese. Ajunse, curînd, să-și dea seama că e zadarnică tristețea lui. În definitiv, lumea la care ar fi dorit el să se întoarcă era cenușă de multă vreme. Atunci la ce bun să renunțe la grandioasa lor călătorie?

De aici, din apropierea Polarei, vor începe un nou drum de explorare a lumilor cosmice, și dacă o dată se vor opri pe vreuna dintre ele, acolo vor duce cu ei solia de înfrățire cu Pământul atât de îndepărtat. Și poate vor rămîne acolo pentru totdeauna!...

Mai privi o dată agregatul nr. 2 și scoase un oțat ușor. Era poate un semn de regret, dar și de ușurare. Apoi se îndreptă spre ușă și ieși...

*

O dorință nestăpînită îl aduse iarăși pe Giulio în cabina de observații, de îndată ce termină masa de seară. Simțea din nou nevoia să petreacă în singurătate cîteva clipe.

Ajuns lângă agregatul nr. 2, îl puse din nou în funcțiune. Cînd aparatul începu să fie gata pentru recepție, din difuzoare se auzi un glas care pe Giulio îl făcu să înmărmurească. Ceea ce auzea el acum era de necrezut! Vocea gravă, necunoscută, continua imper-turbabilă:

„...Dragi prieteni îndepărtați, ați ascultat cuvîntul Președintelui Lumii. Mesajul său a fost transmis pe Calea Marelui Cerc, după codul «Sirius»“.

O pauză scurtă curmă transmisia, care, curînd, continuă:
„Sînt Pământ-100. Transmit pe banda de 500 și 1.000 MHz. Mă aflu pe planeta 1 a Polarei. Trec pe recepție!...”

Pentru cîteva clipe, Giulio simți că inebunește. O ceață deasă i se așternu pe ochi și nu mai știa ce să facă. Cînd se reculese încercă să înțeleagă ce se petrece în jurul său. Își mușcă buzele și, simțînd o durere acută, își dădu seama că e treaz și nu visează.

Fragmentul de mesaj pe care îl auzise de astă dată nu putea fi altceva decît sfîrșitul aceluia început înainte de plecarea sa la masă. Pe Giulio însă, ceea ce îl năucise complet era sfîrșitul mesajului. Ce însemna indicațivul „Pământ-100“ și, mai ales, de unde pînă unde putea cineva să transmită de pe planeta 1 a Polarei, în apropierea căreia tocmai se afla astronava atunci?

Giulio se afla înaintea unei enigme de nedezlegat. Tulburat, asistentul îl chemă pe Arthur.

Profesorul intră ca o vijelie și nu se opri decît lângă asistent.

— Ce-i cu tine, Giulio? De ce m-ai chemat? Aproape m-am speriat. Dar de ce arăți în halul acesta?

— Arthur, e ceva nemaipomenit. Sint complet năucit. Am să dau drumul bandei care a înregistrat mesajul pe care l-am ascultat adineăuri... Ascultă și tu!...

Banda de înregistrare începu să se desfășoare încet, în timp ce din difuzoare răsună din nou glasul aceluși misterios „Pământ-100”.

Când mesajul se sfârși, profesorul se ridică cit era de lung și își cuprinse fața în palme. Giulio aștepta nerăbdător părerea maestrului său. Acesta, după un lung timp de gândire, se decise să spună:

— Dragă Giulio, nu cred că e posibil ca pe planeta din apropierea noastră să mai existe vreo ființă omenească...

— Dar atunci cine a emis acel mesaj?

— Aici e cheia! Și cred că acum încep să înțeleg. Mare prostie am făcut. Avem pe astronavă tot felul de aparate de reperaj și totuși nu le-am folosit încă...

Un fulger trecu prin mintea asistentului; fața începu să i se lumineze și, aproape zîmbind, spuse:

— Răspund pe banda de 500 MHz!

— De acord!

Giulio sări la emițătorul de mesaje și transmise următorul text: „Recepționat mesajul. Trecem pe recepție”.

Nu trecu mult și în difuzoare se auzi din nou:

„Cine sînteți? Transmiteți pe banda de 1.000 MHz. Trec pe recepție!...”

— Asta-i culmea! strigă Giulio uluit.

— Așteaptă! răspunse Arthur mai calm. Trimite numele și treci din nou pe recepție.

Giulio transmise:

„Aici e «Vulturul». Trecem pe recepție!...”

Peste cîteva clipe, în cabină răsună următoarea frază:

„Aici Pământ-100. Transmit de pe planeta 1 a Polarei. Mulțumesc, «Vulturule». Emisiunea mea încetează. Transmit Pămîntului un «adio»!...”

Cînd în cabină se lăsă iarăși tăcere, profesorul surise cu înțeles și se întoarse spre asistent:

— Dragul meu, oricît ar fi de necrezut, dar ipoteza mea cred că se va adevări în curînd. Începem explorarea planetei...

— Arthur, glumești? Spuneai că nu poate exista nimeni și acum începem explorarea?

— Nu bănuiești adevăratul motiv?

— Nu.

— Oh, tinere astronaut! Te-ai inflăcărat prea mult pentru un mesaj și acum, cînd ai în față ceva și mai teribil, întrebî de ce să facem explorarea planetei!

— Cerule! strigă asistentul. Asta trebuie să fie! Haide, să nu mai pierdem o clipă. Ard ca pe jeratic!

— Aha! Atunci, la aparate și... la drum!

Căutarea lui Nielsen și a lui Giulio nu se dovedi în zadar. Undeva, în sudul planetei, pe partea întunecată a ei, dădură peste locul mult căutat. Astronava descinse exact pe locul cu pricina și cei doi astronauti ieșiră afară.

Faruri puternice își îndreptară lumina spre un punct pe care îl semnalizaseră aparatele de reperaj de pe astronavă.

Nu peste multă vreme, Giulio și Arthur erau martorii unei pri-
vești unice.

În fața lor, înțepenită pe suprafața planetei, se afla una dintre
rachetele fotonice teleghidate pămîntene, al căror proiect îl elabo-
raseră pe vremuri rușii. Tipul acesta de rachete, care putea atinge
viteze foarte apropiate de viteza luminii, nu era destinat zborurilor
cu oameni, ci numai unor scopuri de explorare prin radio. Rachetele
acestea dispuneau numai de atîta combustibil încît să accelereze
pînă la o viteză uriașă. După ce se apropiau de locul destinat ex-
plorării, începeau să frîneze, coborau liniștit, și cu asta zborul lor
lua sfîrșit. Doar aparatele de pe ele mai continuau să culeagă in-
formații și să le trimită Pămîntului.

Prin radioul costumului, Giulio spuse:

— Stranie întîlnire! Ne-au întrecut, deși au pornit după noi!...

— Este explicabil, răspunse Arthur. Pe cînd noi am străbătut cea
mai mare parte din drum cu viteze medii, aceste rachete au zburat
neconștient cu viteza lor maximă. Astfel au izbutit ele să ajungă
înaintea noastră aici, deși au fost lansate cu anj în urma noastră.

— Ce-o fi însemnînd însă indicativul „Pămînt-100”? Bănuiesc
că au fost lansate cel puțin 100 de rachete asemănătoare...

— Intocmai. Prea mare ar fi fost coincidența întîlnirii noastre
pe această planetă. Sînt sigur că în momentul acesta alte zeci, dacă
nu chiar sute, de corpuri cerești adăpostesc asemenea mesageri
terestra.

— Așadar, aici era faimosul „Pămînt-100”, spuse Giulio visător.
După ce a adus mesajul aniversării, l-a răspîndit în cosmos la inter-
vale regulate, pînă cînd cineva i-a răspuns, și atunci emisiunea lui
a încetat...

— Ipoteza ta trebuie să fie exactă!

După o pauză, Arthur continuă:

— Toate acestea mă fac să mă gîndesc cu admirație și emoție la
acei pămînteni... Da, da... Ideea aceasta a Marelui Cerc nu-i de loc
împinsă de grandoare!

Apoi, de parcă ar fi vrut să schimbe discuția, profesorul spuse:

— Acum să ne desfășăm un timp pătrunzînd în acest „Pămînt-
100”, unde vom mai putea admira dovada victoriei reputate de acei
excepționali savanți...

— Acum crezi mesajul, spune, acum crezi? răsună în casca lui
Arthur vocea asistentului, în care puteai ghici ușor tremurul unei
nestăpînite bucurii...

— Il cred, iubite Giulio, dar părerile mele nu mi le schimb.
Hotărîrea mea rămîne aceeași: după ce studiem racheta, drumul
nostru va fi îndreptat înainte!

Giulio nu răspunse. Era prea ocupat de gîndul rachetei, prea
cuprins de dorul după ceva venit de pe Pămînt...

În rachetă, care se dovedî că este fabricată de sovietici, găsiră
întreaga stație de radioemisie și recepție, de o perfecțiune uimitoare.
Ceea ce îi bucura însă cel mai mult pe astronauți fu găsirea descif-
ratorului automat de mesaje. Demontară în scurtă vreme totul și
transportară aparatele pe aeronavă. Apoi, luîndu-și un ultim rămas
bun de la restul rachetei, aeronava se avîntă în golul nesfîrșit...

(Sfîrșitul în nr. viitor)

ATENȚIUNE!
SE EXTRAG

9 NUMERE
PENTRU PREMIILE
OBISNUITE

3 NUMERE
PENTRU PREMIILE
SUPLEMENTARE Z SI X

LA FIECARE TRAGERE

LOTO

Central

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU